

võimud on kehtestanud hindade muutmise taotluse läbivaatamiseks, on nii pikk, et see halvab praktikas osaliselt selle põhimõtte toime, mis on sätestatud direktiivi 95/59/EÜ artikli 9 lõikes 1 ja mille kohaselt ettevõtjad määravad ise vabalt maksimumhinnad.

(¹) Nõukogu 27. novembri 1995. aasta direktiiv 95/59/EÜ muude tubakatoodete tarbimist mõjutavate maksude kohta peale käibemaksu (EÜT L 291, lk 40; ELT eriväljaanne 09/01, lk 283).

(²) Nõukogu 19. detsembri 1972. aasta direktiiv 72/464/EMÜ muude tubakatoodete tarbimist mõjutavate maksude kohta peale käibemaksu (EÜT L 303, lk 1).

22. detsembril 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-572/08)

(2009/C 55/22)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: A. Aresu ja W. Mölls)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik andis maksusoodustuse regenereeritud määrdeõlile, mis on toodetud Itaalias kogutud vanaõlist, kuid keeldus seda soodustust kohaldamast määrdeõlile, mis on toodetud teistest liikmesriikidest pärit vanaõlist (vastavalt „Tootmis- ja tarbimismakse ning vastavaid kriminaal- ja halduskaristusi käsitlevate õigusnormide tervikteksti” („Testo unico delle disposizioni legislative concernenti le imposte sulla produzione e sui consumi e relative sanzioni penale e amministrative”), mis kiideti heaks 26. oktoobri 1995. aasta seadusandliku dekreediga nr 504, artiklile 62, tõlgendatuna Agenzia delle Entrate 5. mai 2004. aasta ringkirjas nr 24/D ning vastavalt 23. detsembril 2005. aasta seaduse nr 266 artikli 1 lõikele 116), siis on Itaalia Vabariik rikkunud EÜ artiklist 90 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon heidab Itaalia ametivõimudele ette, et nad on säilitanud maksusoodustuste süsteemi regenereeritud määrdeõlile, mis eelistab siseriiklikku tootmist teiste liikmesriikide omaga võrreldes, rikkudes sellega ilmselgelt EÜ artikliga 90 maksuvaldkonnas sätestatud diskrimineerimise keelu põhimõtet.

Nimetatud süsteem taaskehtestab varasema maksusoodustuste korra, mille Euroopa Kohus juba 1980. aastal keelustas, ning Itaalia Vabariigi argumendid uue süsteemi asjakohasuse kohta ei saa seda valikut õigustada.

22. detsembril 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-573/08)

(2009/C 55/23)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindaja: D. Recchia)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole direktiivi 79/409/EMÜ (¹) täielikult direktiivile vastavalt Itaalia õigusesse üle võtnud,

— ja kuna direktiivi 79/409/EMÜ artikkel 9 ei ole üle võetud viisil, mis tagaks, et Itaalia pädevate ametiasutuste tehtud erandid vastavad nimetatud artiklis sätestatud tingimustele ja nõuetele,

— on Itaalia Vabariik rikkunud direktiivi 79/409/EMÜ artiklitest 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13 ja 18 tulenevaid kohustusi.

— Mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et direktiiv 79/409/EMÜ ei ole täielikult ja direktiivile vastavalt Itaalia õigusesse üle võetud.

Artikkel 2: üle võtmata;

Artikkel 3: artikli 2 üle võtmata jätmise tõttu direktiivile vastavalt üle võtmata;

Artikli 4 lõige 4: üle võtmata;

Artikkel 5: pesade ja munade tahtliku hävitamise ja kahjustamise keeld ning direktiiviga kaitstud lindude tahtliku häirimise keeld on üle võtmata;

Artikkel 6: müügiks transportimise keeld on üle võtmata;